

FARNÍ ZPRAVODAJ

3. neděle velikonoční

Český Krumlov 30. 4. 2017

18 / 2017

Zůstaň s námi, Pane...

Tento tak podmanivý evangelijní příběh vyprávěný nám Lukášem, je situován do odpoledního času Velikonočního dne. Dva zklamaní učedníci se vracejí z Jeruzaléma do své rodné vesnice. Ježíš se k nim cestou přidává; hovoří s nimi o sobě a o událostech, které se staly, na základě Písma. Určitě jim podal prorocké vysvětlení významu starozákonního velikonočního beránka, služebníka Jahve nebo i jiných předobrazů jeho utrpení obsažených v žalmech. Něco uvnitř těchto učedníků na jeho slovo reaguje a odpovídá; je to postupně se probouzející víra. Jejich srdce se zapalují a opětovně v nich ožívá naděje. Jeho však stále ještě nepoznávají; vnímají, „že je to tak, jak ženy říkaly“, avšak jeho nevidí. Potom u stolu ho konečně poznávají; lépe řečeno, Ježíš se jim dává poznat skrze důvěrně známé gesto, se kterým už navždy spojil připomínku sebe sama – lámání chleba.

Co nám, Ježíšovým učedníkům, říká tento úryvek evangelia dnes? – Je naprosto zřejmé, že jím chtěl evangelista vyjádřit něco, co překonává zájmy pouze oněch dvou učedníků a ve skutečnosti zajímá celou církev. Kdyby tomu bylo jinak, určitě by to takovým způsobem ve svém vyprávění nevyzvedl.

První zprávou, kterou nám tím chtěl podat, je sdělení, že Ježíš je živý, že vstal z mrtvých, že je ve světě přítomný – je přítomný především v našem světě. Vrátil se k Otci, sedí po Otcově pravici, přimlouvá se za nás u Otce. Vrátil se tedy k Otci, aniž by však opustil zemi: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28,20). Ježíš kráčející zabraný do rozhovoru se dvěma chudými lidmi po úzké cestičce udupané země, jež vede z Jeruzaléma do Emauz, je modelovým vyjádřením Ježíše kráčejícího po boku celého lidstva po cestách světa, i když je lidstvo zklamané a nevšímavé, nemyslí na něj, mluví o jiných záležitostech a nepoznává ho.

„Proč ho hledáte mezi mrtvými?“ promluvili andělé k ženám, které přišly ke hrobu; hledejte ho mezi živými. Ježíš se nachází mezi živými. V okamžiku nanebevstoupení zaznívá to stejné napomenutí: Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, kterého jste spatřili odcházet do nebe, zase přijde. My můžeme navíc ve světle Nového zákona dodat: je ještě stále s námi; nikdy naprosto absolutně neodešel. Několik let poté (asi po pěti letech) se zjevuje Šavlovi se slovy: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ (Sk 9,4), čímž potvrzuje, že skutečně zůstal „dole“, navíc tajemným způsobem stále vystavený lidskému pronásledování.

Ježíš je tedy skutečně mezi námi. Tato informace by však byla neužitečná a prázdná, pokud si jeho přítomnosti nepovšimneme, dokud nám jeho nepřítomnost neschází. Augustin říkal, když mluvil o čase před svým obrácením: „Byl jsi se mnou, ale já jsem nebyl s tebou“ (*Vyznání X*, 27). To byla právě situace těchto dvou učedníků: „*Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali.*“ Takový je stav velké části dnešního lidstva. Víme také, co jim „zadržuje oči“, že nemohou Ježíše poznat.

Evangelijní příběh nám neříká jen to. Bylo by hořkým konstatováním povědět pouze to, že Ježíš zůstává ve světě, ale svět ho nezná, přesně jako tomu bylo během jeho působení (srov. Jan 1,10). Vyprávění nám rovněž a především ukazuje, jak a kdy se Ježíš dává poznat dnes, jak a kdy se tedy uskutečňuje setkání se vzkříšeným Kristem na této zemi.

Na prvním místě je to skrze Boží slovo, skrze Písmo. Bylo to právě při Ježíšově výkladu Písma, kdy netečná srdce učedníků začala roztávat a přijímat ho, poněvadž Boží

slovo v sobě nese Jeho, je plné jeho síly a života. Začněme tedy opětovně hledat Ježíše skrze jeho slovo, kterým je evangelium.

To jsme ale teprve u přípravy. Skutečné setkání, otevření očí učedníků a pochopení, je spojeno a vyhrazeno jinému, ještě intimnějšímu okamžiku, při němž učedníci usedají společně s Ježíšem ke stolu, a on už jim nedá jenom své slovo, ale celého sebe sama ukrytého v kousku chleba. Existují osoby, které už zdaleka i po dlouhé době poznáme jenom na základě určitého znaku nebo gesta, s nimiž je máme spojené. Ježíš se dává poznat „při lámání chleba“. Tehdy svátost osvětluje slovo a stává se jednotou a světlem; takto se zakouší osobně Ježíšova přítomnost, ačkoli to není vždycky tak oslnující.

Pro emauzské učedníky bylo toto setkání spojeno s obrovským výbuchem radosti, která způsobila jejich zvolání: „*Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?*“

Jestliže se Ježíš dává poznat při hlásání slova a při lámání chleba, měli bychom tedy pochopit, že se už nemusíme dívat někam daleko nazpět a upírat zrak k tomu, co se onoho dne stalo emauzským učedníkům. My jsme ti dva učedníci! Mše svatá nám umožňuje celistvě prožít jejich zkušenost.

Okamžitě nás jistě napadnou otázky: Proč se nám tedy také neotevrou naše oči, když se setkáváme při nedělních bohoslužbách, abychom mohli Ježíše poznat, a proč se naše srdce nerozhoří, když nasloucháme čtení z Písma? Proč se navracíme domů s těžkým srdcem, ve stejném stavu, jako když jsme na mši přišli? Alespoň částečnou odpověď je, že nemůžeme poznat Pána při lámání chleba, neboť ani my, svým způsobem, nelámeme svůj chléb pro bratry a s bratry. Podívejme se na zkušenost těch dvou učedníků lépe – je tu jedna maličkost, která nám až dosud unikala. Zatímco oni ještě nerozpoznali v tom, kdo je doprovázel na cestě, Ježíše, přesto ho pozvali a rozdělili se s ním o svůj chléb, nabídli mu sdílení, pohostili ho ve svém domku, protože měli starost o cizince, jenž by musel dál pokračovat na cestě, ačkoli se už blížil večer a den se chýlil ke konci. Právě toto pohostinné gesto uschopnilo jejich srdce, aby ho poznali. Také my bychom měli v našich životech usilovat o lámání chleba, o sdílení radosti, o věnování pozornosti druhému a snaze mu odpustit. A když nastane náhodou situace, že se setkáme s někým, kdo se skutečně nachází v nouzi a má hlad, měli bychom s ním soucítit a rozdělit se i o hmotný chléb.

Snad se pak Pánu zalíbí naše shromáždění a bude z nich mít radost. Jeden z křesťanských autorů žijících ve druhém století po Kristu popsal shromáždění křesťanů takto: „Na konci shromáždění pak ti, co mají dostatek a chtějí se rozdělit, dají podle svého uvážení, kolik pokládají za vhodné. To, co se sesbírá, se potom položí k tomu, kdo předsedá, a ten pak rozděljuje a podporuje sirotky, vdovy a ty, kdo se z nějakého jiného důvodu ocitli v nouzi, tedy i těm, kdo jsou ve vězení, a poutníkům, kteří doputovali odjinud. Jedním slovem, je postaráno o všechny potřebné“ (sv. Justin).

Asi bychom měli v nejrůznějších podobách dosáhnout této pozornosti k potřebám chudých. Ježíš se rozhodl, že chce s námi zůstat až do konce světa a že se nám dá poznat na těchto třech „místech“: ve svém slově, při lámání chleba a v bratrích.

Mše svaté v týdnu od 30. 4. 2017 do 7. 5. 2017 Český Krumlov:

<i>Pondělí</i>	(1. 5.) večer: za
<i>Úterý</i>	(2. 5.) -----
<i>Středa</i>	(3. 5.) večer: za
<i>Čtvrtek</i>	(4. 5.) večer: za
<i>Pátek</i>	(5. 5.) večer: za
<i>Sobota</i>	(6. 5.) ráno: za Jana Doupka, dceru Hanu a rodiče z obojí strany
<i>Neděle</i>	(7. 5.) ráno: za farnost

P ř e h l e d b o h o s l u ž e b

	<i>Pondělí</i> 1. 5.	<i>Úterý</i> 2. 5.	<i>Středa</i> 3. 5.	<i>Čtvrtek</i> 4. 5.	<i>Pátek</i> 5. 5.	<i>Sobota</i> 6. 5.	<i>Neděle</i> 7. 5.
<i>Český Krumlov</i>	17:00P		17:00Ž	17:00P	18:00Ž		9:30P
<i>Český Krumlov klášter</i>						8:00Ž	
<i>Větrní</i>	17:00ZK				17:00ZK		8:00VT
<i>Přídolí</i>							11:15P
<i>Věžovatá Pláně</i>							11:15Ž
<i>Kájov</i>				16:00Ž		17:00Z	8:00Ž
<i>Hořice na Šumavě</i>							8:00ZK

3. neděle velikonoční

1. čtení: Sk 2, 14 – 33

2. čtení: 1 Petr 1, 17 – 21

Evangelium: Lk 24, 13 – 55

- Dnes v Kájově od **16:30** hodin se bude konat společná **modlitba sv. růžence** a poté v **17:00** hodin **slavnostní nešpory**.
- V pondělí 1. května je **svátek sv. Josefa, dělníka**. **Zároveň tímto dnem začíná mariánský měsíc**. Během měsíce května budou májové pobožnosti v našich farnostech takto: **Český Krumlov** – vždy na konci mše svaté; **Větrní** – po bohoslužbě; **Přídolí** – půl hodiny před bohoslužbou; **Věžovatá Pláně** - půl hodiny před bohoslužbou; **Kájov** – po bohoslužbě; **Hořice na Šumavě** – půl hodiny před bohoslužbou.
- V úterý 2. května je **památko sv. Atanáše, biskupa a učitele církve**.
- Ve středu 3. května je **svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů**.
- V pátek 5. května je **první pátek v měsíci**. **V Českém Krumlově na faře po mši svaté (18:45 hodin) bude se konat další příprava na biřmování.**
- **V sobotu 6. května z důvodu pouti v Kájově bude mimořádně mše svatá v Českém Krumlově v klášteře ráno v 8:00 hodin**
- V sobotu 6. května je **památko sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka**. Zároveň v Kájově se bude konat pouť rodin českokrumlovského vikariátu. Od **15:00** hodin bude katecheze pro manžele, hry pro děti, divadelní představení. Od **16:00** hodin bude možnost přistoupit ke svátosti smíření a v **17:00** hodin bude **mše svatá**. Hlavním celebrantem bude **R. D. Tomas van Zavrel, diecézní referent pro pastorační**. Další informace jsou uvedeny uvnitř farního zpravodaje. **Srdečně všechny zveme na tuto pouť.**
- Příští neděle je 4. neděle velikonoční – **Neděle Dobrého pastýře**. Je to den modliteb za duchovní povolání.